

ήρεμος

ήρεμος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ήρεμος], ήρεμος. Επίρρ. **ήρεμα, α.** μαλακά, φρόνιμα, με καλοσύνη, με κατανόηση: «τον έπιασα ήρεμα και θέλησα να τον συμβουλέψω». Πολλές φορές, επαναλαμβανόμενο: «καθίσαμε ήρεμα ήρεμα στο τραπέζι και προσπαθήσαμε να λύσουμε πολιτισμένα τις διαφορές μας. **β.** πολλές φορές ως προτρεπτικό ή απειλητικό επιφώνημα σε κάποιον που ενεργεί προκλητικά, για να συμμαζευτεί: «αν τον ξανακούσω να μας βρίζει, θα τον σπάσω στο ξύλο. -Ήρεμα!». Συνών. *σεμνά!* (β). **γ.** (συμβουλευτικά) ηρέμησε: «σε σένα το λέω, ήρεμα και γρήγορα στη θέση σου!»·

- στο ήρεμο, με μαλακό, με καλοσυνάτο τρόπο: «τον πήρα στο ήρεμο και του εξήγησα τι έπρεπε να κάνει».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας